

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

«Στην κυρία Ζάν Γκαστόν Λερού, τη γλυκειά μου σύζυγο, αφιερώνω αυτό το έργο μου, εις ένδει-
 Ein της αγάπης μου και της εύγνωμοσύνης μου». ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
 ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΕΦ. Α!

«ΤΟΝ ΡΑΣΗΠΟΥΤΙΝ Ή ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ»

Μέσα σε μιιά τρύπα, που τα σκοτάδια της δεν τα φώτιζε σχεδόν καθόλου ένα φανάρι που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο, κάποιος άνθρωπος έβγαζε... Χτυπούσε αδιάκοπα με την αλτήρα του τη σκληρή πέτρα των τοιχοματίων, ή οποία σκουριζόταν σε συντήματα δόλογρά του...

Λούλευε με μιιά έκφραση μίσους και κακίας στο πρόσωπό του, άφοσιωμένος δολόκληρος στην έγγραφία του...

Μερικά καλάθια γεμάτα από το χώμα της τρύπας που άνοιξε, βρισκότουσαν αραδιασμένα πίσω του...

Τι καταχθόνιους σκοπούς να είχε τάχα ο άνθρωπος αυτός; Σε μιιά στιγμή κτύπησε το ρολόι του, που βρισκόταν κρεμασμένο στο ίδιο κορμί με το φανάρι, κι άμέσως παράτησε τη δουλειά του, βγάζοντας έναν τρομερό άναστεναγμό.

Κατόπιν φορτώθηκε τα εργαλεία του και τα βαρειά καλάθια του, κρέμασε το φανάρι του στη ζώνη του και, σκυφτός, γλυτίστησε μέσα στη στενή ύπόνομο που είχε άνοιξει. Σε λίγο βρέθηκε σ' ένα ύπόγειο, γεμάτο από το χώμα που είχε μεταφέρει ο ίδιος. Έκει επίσης βρισκότουσαν και τα ρούχα του ανθρώπου αυτού, ό όποιος, όταν έβγαλε τη μακριά μπουζιά που φορούσε και τα έβαλε, παρουσιάστηκε ντυμένος σαν άναστοχικός ύπηρέτης.

Στο βάθος του ύπογειου βρισκόταν μιιά πόρτα. Την άνοιξε και, περνώντας την, την ξανάκλεισε με προσοχή πίσω του.

Έτσι, βρέθηκε στο κάτω μέρος μιιάς σπηλιάς και μυστικής σκάλας, την όποια άντεθηκε με χίλιες προφυλάξεις. Ή σκάλα, ή όποια ήταν άρκετά ύψηλή, τελείωνε μπρός σ' ένα σανίδωμα, το όποιο ήταν το πίσω μέρος μιιάς μεγάλης ντουλάπας, χτισμένης στον τοίχο.

Ο άγνωστος το έσπρωξε έλαφρά, άμέσως εκείνο ύποχώρησε κι' έτσι πέρασε άθόρυβα μέσα στη ντουλάπα. Έσβυσε τότε το φανάρι του κι' έγινε μερικά λεπτά μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να κινείται καθόλου. Έπειτα άπλωσε τα χέρια του κι' άνοιξε τα δύο φύλλα του μεγάλου ντουλαπιού, μέσα στο όποιο βρισκόταν.

Βγήκε έξω κι' άμέσως βρέθηκε σ' ένα δωμάτιο, το όποιο φώτιζε άσθενικά ένα καντήλι, τοποθετημένο σ' ένα τραπέζι. Κοντά στο τραπέζι αυτό βρισκόταν ένα κρεβάτι, όπου κοιμόταν ένας νέος, του όποιου ό ύπνος φαινόταν ταραγμένος από κακά όνειρα.

Ο λαχός στάθηκε με άγωνία, βλέποντας έναν άνθρωπο να κοιμάται μέσα στο δωμάτιο αυτό.

Έμεινε μερικά δευτερόλεπτα άκίνητος σαν άγαλμα. Έπειτα διενθύνθηκε προς την πόρτα, πατώντας στις μύτες των ποδιών του... Μά, καθώς περνούσε μπρός απ' το κρεβάτι, ό κοιμισμένος ξύπνησε ξαφνικά, μισάνοιξε τα βαρειά βλέφαρά του, άναγνώρισε τον ύπηρέτη, άνασχοώθηκε για μιιά στιγμή και ψιθύρισε άναστενάζοντας:

— Ο Ζαχάρ!

Ο ύπηρέτης, του όποιου ή άγωνία είχε φτασει στο κατακόρυφο, κτύπησε τον μισοκοιμισμένο νέο, ό όποιος ψιθύρισε πάλι:

— Φωνάζω την Πρίσκα σ' όνειρό μου, κι' έρχεται ό Ζαχάρ.

Κι' έπεσε πάλι βαρύν στο κρεβάτι του. Τα βλέφαρά του ξανάκλεισαν κι' ούτε κινήθηκε πειά.

Ο Ζαχάρ — γιατί έτσι πράγματι όνομαζόταν ό μυητριώδης λαχός — πλησίασε περισσότερο στο κρεβάτι και κτύπησε τον κοιμισμένο με μιιά έκφραση, που

δεν είχε πειά τίποτε το άγριο και βλοσυρό. Άπεναντίας, ή ματιές που του έρχιχνε ήσαν γεμάτες αγάπη...

Άναστενάξε μιιά στιγμή κι' έπειτα, αφού άπομακρύνθηκε λίγο, κτύπησε το ποτήρι που βρισκόταν άκοιμισμένο άπάνω στο τραπέζι κοντά στο λυχνάρι. Το σήκωσε ψηλά, το έξέτασε και τώβαλε πάλι στη θέση του.

Έπειτα τράβηξε προς την πόρτα, την άνοιξε, βγήκε έξω και την ξανάκλεισε πίσω του.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα ηλεκτροφώτιστο διάδρομο. Σχεδόν άμέσως, ένας άξιωματικός παρουσιάστηκε στην άλλη άκρη του διαδρόμου.

— Ά! Ζαχάρ! Έκανε βλέποντάς τον, ψάχνω να σε βρω!... Ο Αυτοκράτωρ σε ζητάει!

— Τι λές; άπάντησε ύπόκομα ό Ζαχάρ. Δεν κοιμάται λοιπόν; — Δεν κοιμήθηκε καθόλου άπόψε, ειπε ό άξιωματικός, και σε ζητάει...

Τότε ό Ζαχάρ έσκυψε στο αυτί του άξιωματικού και δείχνοντάς του την πόρτα του δωματίου, μέσα στο όποιο κοιμόταν ό νέος, του ψιθύρισε:

— Άν και ήσουν της ύπηρεσίας στο παλάτι, δεν με ειδοποίησες ότι ό μέγας δούξ Ίβάν ξαναγύρισε στο Τσάρκο-Σέλο.

— Το έμαθα πολύ άργά για να σε ειδοποιήσω... Την ώρα εκείνη ήξερα πως έρχάζεσαι! Μόλις ό Ίβάν έφτασε στο παλάτι, θέλησε να κοιμηθώ... Ήταν όλος νεύρα... Τόν συνάδευσα ως το διαμέρισμά του και τον άποκοίμησα μ' ένα καλό ναρκοτικό...

— Για την Παναγία! Άλλοτε να του δίνεις περισσότερα, Σέργιε Ίβανόβιτς!... Μόλις βγήκα από το ντουλαπι, άνορθώθηκε στο κρεβάτι του και με κτύπησε με φρίκη... Εύτυχώς που νόμισα πως όνειρευεται... Γιατί, φαντάσθαι τί μπορούσε να κάνει άν μοιζόταν τίποτε...

— Θα σε σκότωνε άλύπητα, Ζαχάρ... Μά πήγαινε τώρα... Ο Αυτοκράτωρ σε περιμένει...

— Ναι... πρέπει να πηγαίνω... Καληνύχτα, Σέργιε...

Έπει' από δύο λεπτά, ό Ζαχάρ, δεύτερος κωμασμένος της Αυτού Μεγαλειότητος του Τσάρου, έμεινε στην κρεββατοκάμαρα του Αυτοκράτορος.

Ο Τσάρος Νικόλαος Β' βρισκόταν στο κρεβάτι του, άνασχοκωμένος και χλωμός σαν τα σεντόνια του. Βλέποντας τον Ζαχάρ να μπαίνει μέσα, του έκανε νόημα να κλείσει την πόρτα και να σπρώξει τον σύρτη.

— Και τίς άλλες πόρτες; φώναξε κατόπιν ό Τσάρος. Κτύπησε και τις άλλες πόρτες! Βεβαίωπου πως έμιασε μόνοι... Καλά... Τώρα πλησίασε και πές μου... Παιός λοιπόν μπήκε σήμερα μέσα στην κάμαρά μου;

— Εγώ! άπάντησε ό Ζαχάρ. Έγώ και κανένας άλλος.

— Εσύ! Και κανένας άλλος!... μουμήρισε ό Τσάρος. Όχι, δεν σε πιστεύω. Δεν συγκύρισε σήμερα μονάχος σου το δωμάτιο!...

— Ορκίζομαι στη Μεγαλειότητά σας ότι το συγκύρισα όλομόναχος... Πρέπει να με πιστέψετε ή να με διώξετε, Μπα το ύσκα! (Πατερούλη!).

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ό Ζαχάρ γονάτισε μπρός στο κρεβάτι του Τσάρου.

— Σήκω!... Σήκω και κτύπησε αυτό εδώ!... Σέργιε τί έγινε αυτό εδώ!

Και ό Αυτοκράτωρ έτεινε στο Ζαχάρ ένα φύλλο χαρτί, το όποιο εκείνος δεν έπληξε.

— Όχι! τραύλισε. Δεν ξέρω τί εί-

— Ο Ζαχάρ!... άναστενάξε ό Ίβάν.

νε! 'Ορκίζομαι στη Μεγαλειότητά σας ότι δεν ξέρω τί είναι...
 — Λοιπόν, άκου για να ιδής ότι κάποιος μπήκε εδώ μέσα!... Αυτό το χαρτί το βρήκα κάτω από το μαξιλάρι μου... 'Ω! όχι άμέσως! Δεν το βρήκα μόλις έπεσα στο κρεβάτι μου... Σύνθησα ξαφνα κατὰ τὰ μεσάνυχτα και το χέρι μου, έντελως τυχαίως, το βρήκε κάτω απ' το μαξιλάρι μου...

— 'Ε λοιπόν, Μεγαλειότατε, έκανε ο Ζαχάρ, το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι το χαρτί αυτό θα το έφεραν εδώ ενώ κοιμόσαστε! Γιατί εγώ συγκύρισα χθές το βράδυ δλομόναχος το δωμάτιο, όπως κάνω δυο μήνες τώρα που ή Μεγαλειότης σας με τιμά με την έννοιά της και δεν βρήκα τίποτε, μολονότι άνασχηκωσα τὰ μαξιλάρια του κρεβατιού σας.

'Ο Αυτοκράτωρ ψιθύρισε: «'Ενώ κοιμόμουν!».

Και επανέλαβε αυτή τη φράση, άνατριχιάζοντας σύγχρομος... 'Εν τούτοις δεν ήταν καθόλου δειλός... Είχε άφηρήσει επανειλημμένως τον θάνατο στο δρόμο... μὰ φοβόταν τή νύχτα, μέσ' στο παλάτι του, φοβόταν όλα όσα συνέβαιναν γύρω του μέσ' στα σκοτάδια, φοβόταν, ό,τι άκουγε πίσω απ' τους τοίχους...

Μιά μέρα είχε πει στον αυλόρχη του, ό οποίος ήθελε να διπλοσιγήσει τη φροναρά του λαλιού: «Γιατί να τη διπλοσιγήσετε;... Δεν υπάρχει λόγος... 'Ετσι κι άλλως, ή φροναρά δεν θα έμιοδιση ποτέ να περάσουν αυτούς που έχουν το δικαίωμα να μπαίνουν μέσα!».

— Φόρεσέ μου το νυχτικό μου, Ζαχάρ!... Πόσο άγρυπνες νυχθής... Και ήρθες για να μου πής ότι μου έφεραν αυτό το χαρτί ενώ κοιμόμουν... Σέρεις πολύ καλά ότι ένα μόνο πρόσωπο έχει το δικαίωμα να μπαίνει εδώ μέσα κατά τη διάρκεια του ύπνου μου... Το σκέφτηκες αυτό;

— 'Ω! τραύλιζε ο Ζαχάρ, κάνοντας δυο βήματα πίσω και προσποιούμενος τον ταραγμένο. 'Οχι!... 'Οχι!... 'Η Μεγαλειότης σας άς λημονήσει αυτό που είπα... Μά την Παναγία του Κάζαν, ό νούς μου δεν πήγε σ' αυτό το πρόσωπο... Βλέπω πως καλύτερα θα ήταν να κρατάω το στόμα μου αιώτως κλειστό... Μά πως να το κάνω αυτό, αφού με ρωτάει ο Πατερούλης;

— Διάβασε!... φώναξε ο Τσάρος δινώντας τον το χαρτί, θέλω να διαβάσης! Δώσε μου λίγο ζαχαρωμένο νερό... Ανακάτησε τη ζαχαρη!... Άνωσ' την καλά... Διάβασε, το θέλω...

Κι' ενώ ο Αυτοκράτωρ έβιπε το ζαχαρωμένο νερό, ο Ζαχάρ διάβαζε το μυστηριώδες χαρτί...

Νά λοιπόν τί διάβαζε ο Ζαχάρ σ' αυτό το χαρτί, που ήταν ένα φύλλο από παλιό 'Ελληνικό εύαγγέλιο, στολισμένο μ' άναπαραστίσεις της 'Αποκαλύψεως, άνάμεσα στις όποιες είχαν γραφεί τις λέξεις:

«ΤΟΝ «ΝΟΒΙ» 'Η ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!».

'Ο «Νόβι», ό νέος Χριστός δηλαδή, ήταν το επίθετο που έδιναν στο Ρασπούτιν οι φανατικοί δπαδοί του.

'Ο Ζαχάρ επέστρεψε το χαρτί στον Αυτοκράτορα.

— 'Ε, λοιπόν; τόν ρώτησε εκείνος.

Μά ό ύπνετής έμεινε σιωπηλός.

— Μ' άκούς; φώναξε ο Τσάρος. Σε ρωτάω τί σκέφτεσαι για' αυτό εδώ το χαρτί;

— Τί θέλετε να σκεφθώ;... Σκέφτομαι ότι το χαρτί αυτό το έβαλαν εδώ για να επηρεάσουν τη Μεγαλειότητά σας και να την κάνουν να ξαναπάρη τον Ρασπούτιν κοντά της, στο παλάτι... 'Ο φτωχός Ρασπούτιν θα ύποφέρει πολύ που βρίσκεται τόσον καιρό μακριά απ' τον Αυτοκράτορα, τόν όποιον αγαπάει τόσο!...

— Τόν Ρασπούτιν ή τόν θάνατο!... Μονάχα αυτό!... Τίποτε άλλο!... ελπε δυνατά ο Νικόλαος, μ' ένα άνησχο χαμόγελο... Τόν θάνατο!...

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρὸς τόν καιμαριέρη του, τόν ρώτησε:

— Δεν μου λές;... 'Εσθ αγαπᾶς τόν Ρασπούτιν;...

— Πῶς να μην τόν αγαπάω, αφού κι' αυτός αγαπάει τόσο τη Μεγαλειότητά σας. Προσευχεται για σας νύχτα και μέρα... Αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος και κανείς δεν μπορεί να πῆ το αντίθετο... Είπ' ένας άγιος... Παράπα-

νω από άγιος... 'Ο Θεός τόν αγαπάει σάν τόν ίδιο του το παιδί... 'Ο Ρασπούτιν κάνει θαύματα... Γιατρέει τοίς άρρώστους μόλις τοίς άγγίξει... Αυτό λέει και πιστεύει ο λαός... Τι λέω;... Αυτό λέει όλος ο κόσμος, απ' την άριστοκρατία ως τόν λαό...

— Λένε πολλά πράγματα, το ξέρω, για τόν Νόβι, ελπε ο Τσάρος. Δεν ξέρω μόνο τί πρέπει να πιστέψω απ' όσα λένε... 'Άκου δῶ... Τί είναι αυτές ή συγκεντρώσεις, τις όποιες οργανώνει ο Ρασπούτιν και στις όποιες πηγαινόν κυρίες της Αύλης; 'Ο' άκουσες χωρίς άλλο να μιλούν για αυτές... Νά μου πής την άλήθεια, γιατί άλλωςθ θα μετανούσης...

— Πάντα την άλήθεια λέω στη Μεγαλειότητά σας... Μά τί μπορέι να ξέρη ένας άσημαντος ύπνετής σάν κι' έμένα;

— Λένε πως στις συγκεντρώσεις αυτές συμβαίνουν πράγματα πολύ περίεργα... Πράγματα έξαιρετικά...

— Μεγαλειότατε, πιθανόν να συμβαίνουν πράγματα έξαιρετικά, αφού ο Ρασπούτιν είναι τόσο έξαιρετικός κι' ο ίδιος... Τίποτε άλλο δεν ξέρω...

— Άκου, Ζαχάρ... Μου είπες πρὸ όλίγου ότι ένα πρόσωπο μονάχα μπορεί να μητῆ τη νύχτα μέσα στην κάμαρά μου... 'Ενοούσες την Αυτοκράτειρα...

— 'Οχι!... 'Οχι, Πατερούλη! φώναξε ο Ζαχάρ πέφτοντας νουμιστός.

'Ο Αυτοκράτωρ φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

— Σήνω! τού είπε, τέλος, ο Αυτοκράτωρ. Φύγε και πήγαινε να ειδοποιήσης την πρώτη καιμαριέρα της Τσαρίνας ότι επιθυμῶ να ιδῶ άμέσως την νεορία της...

'Ο Ζαχάρ σηκώθηκε, χαϊρέτης σε κι' ετοιμάστηκε να βγῆ έξω. Τότε ο Νικόλαος τόν κράτησε και τού είπε:

— 'Οχι!... μην πάς!... Ξαναγύρισε στην κάμαρά σου!... Πήγαινε να κοιμηθής... Δεν σε χρειάζομαι πια...

'Ο Ζαχάρ ξαφανίστηκε. Τότε ο Τσάρος άνοιξε μία πόρτα, διεσχίσε έναν αντιθάλωμο και χτύπησε μία άλλη πόρτα. Μιά γυναίκα φρονή, τσομαγμένη, ρώτησε από μέσα ποιός χτύπησε.

— Είπ' εγώ! απάντησε ο Αυτοκράτωρ. Άνωξέ μου άμέσως!

'Η πόρτα άνωξε κι' ο Νικόλαος Β' βρέθηκε μπροστά στην πρώτη καιμαριέρα της Αυτοκρατορίας, ή όποια φαινόταν ξαφνιασμένη, βλέποντας τόν Αυτοκράτορα τέτοια ώρα.

— Πρέπει να ειδοποιήσω τη Μεγαλειότητά; ρώτησε...

Μά ο Νικόλαος δεν της απάντησε. Από μία μισόκλειστη πόρτα του δωματίου, στο όποιο κοιμόταν ή καιμαριέρα, μία άλλη γυναίκα φωνή άκούστηκε ξαφνα:

— Τί είναι, Νανιτζε;

'Ο Αυτοκράτωρ προχώρησε, μπήκε μέσ' στο δωμάτιο απ' το όποιο ερχόταν ή φωνή, και έκλεισε πίσω του την πόρτα...

'Επάνω στο μεγάλο κρεβάτι του δωματίου αυτού, ή Αυτοκράτειρα 'Αλεξάνδρα, άνασχηκωμένη στον ένα της άγκώνα, είδε τόν Νικόλαο Β' να διευθύνεται πρὸς αυτήν, με την ίδια κατάληξη που τόν είχε ιδεί πρὸ όλίγου κι' ή καιμαριέρα της.

— Τί συμβαίνει, Νικολούσκα; ρώτησε.

'Ο Νικόλαος, αντί άλλης απάντησεως, της παρουσίασε το μυστηριώδες χαρτί.

— Νά τί βρήκα κάτω απ' το μαξιλάρι μου! της είπε.

— Ελνε τρομερό!... ελπε ή 'Αλεξάνδρα. Πρέπει να τὸ παραδώσετε στον αυλόρχη για να διατάξη άνακρίσεις και να ειδοποιήση, εν άνάγκη, τόν διευθυντή της 'Αστυνομίας... Κάποιος ύπνετής θα έκανε χωρίς άλλο αυτή την άνοσηία...

— Αυτό το έγκλημα! τη δέκοψε ψυχρά ο Τσάρος, προσπαθώντας να διατηρήση τη γαλήνη του και μη τολμώντας ν' άντικρύση την 'Αλεξάνδρα κατὰματα.

— Ναι, εν' ένα έγκλημα, επανέλαβε δυνατά. 'Ενα έγκλημα εσχάτης προδοσίας... Συμβαίνουν τελευταία στο παλάτι μυστηριώδη πράγματα. 'Ο θάνατος προεργάζετῆ πάνω απ' το κεφάλι μου. Πρέπει να μάθω τί συμβαίνει και θα το μάθω...

(Άκολουθεί)

□ □ □ □ ΞΕΝΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΟ ΜΗΛΟ

(Του Στούκελμπεργκ)

του δωματίου, στο όποιο κοιμόταν ή καιμαριέρα, μία άλλη γυναίκα φωνή άκούστηκε ξαφνα:

— Τί είναι, Νανιτζε;

'Ο Αυτοκράτωρ προχώρησε, μπήκε μέσ' στο δωμάτιο απ' το όποιο ερχόταν ή φωνή, και έκλεισε πίσω του την πόρτα...

'Επάνω στο μεγάλο κρεβάτι του δωματίου αυτού, ή Αυτοκράτειρα 'Αλεξάνδρα, άνασχηκωμένη στον ένα της άγκώνα, είδε τόν Νικόλαο Β' να διευθύνεται πρὸς αυτήν, με την ίδια κατάληξη που τόν είχε ιδεί πρὸ όλίγου κι' ή καιμαριέρα της.

— Τί συμβαίνει, Νικολούσκα; ρώτησε.

'Ο Νικόλαος, αντί άλλης απάντησεως, της παρουσίασε το μυστηριώδες χαρτί.

— Νά τί βρήκα κάτω απ' το μαξιλάρι μου! της είπε.

— Ελνε τρομερό!... ελπε ή 'Αλεξάνδρα. Πρέπει να τὸ παραδώσετε στον αυλόρχη για να διατάξη άνακρίσεις και να ειδοποιήση, εν άνάγκη, τόν διευθυντή της 'Αστυνομίας... Κάποιος ύπνετής θα έκανε χωρίς άλλο αυτή την άνοσηία...

— Αυτό το έγκλημα! τη δέκοψε ψυχρά ο Τσάρος, προσπαθώντας να διατηρήση τη γαλήνη του και μη τολμώντας ν' άντικρύση την 'Αλεξάνδρα κατὰματα.

— Ναι, εν' ένα έγκλημα, επανέλαβε δυνατά. 'Ενα έγκλημα εσχάτης προδοσίας... Συμβαίνουν τελευταία στο παλάτι μυστηριώδη πράγματα. 'Ο θάνατος προεργάζετῆ πάνω απ' το κεφάλι μου. Πρέπει να μάθω τί συμβαίνει και θα το μάθω...

'Ο Γκαστόν Λερού, (Ξένη Γελοιογραφία)